premiových, navštěvování bursy, změny vzniklé zásadou samosprávy bursy a její okleštění novelou z r. 1903. Stejně sleduje vývoj i v oblasti uherského práva až po nejnovější jeho úpravu zák. z r. 1922. Poslední část pojednává o právu obyčejovém jako pramenu práva. M—d.

Článek prof. Dr. J. **Sedláčka »Poznámky k navrhované reformě dědického práva«** je jednou z řady studií, jež věnuje reformě občanského zákoníka. Nepouští se do teoretických sporů, ale vždy krátce vyjádří své stanovisko k určitému ustanovení právnímu a navrhuje pak formulaci, již pokládá za účelnou. Tak navrhuje jasnější znění § 540 (nezpůsobilost dědická pro zločin proti zůstaviteli) a úpravu § 561—562 (akrescence). U §§ 567, 568, 616 upozorňujeme ve srovnání s řádem o zbavení svéprávnosti na nesrovnalost, že osoba částečně zbavená svéprávnosti je, jde-li o možnost pořizovati, v nevýhodnější posici než úplně zbavená. Souhlasí se zostřením solemnit allografního testamentu, navrhuje doplnění § 585 tak, že svědkové testamentu musí býti do 6 měsíců u soudu přísežně vyslechnuti. Vytýká pak, že nebylo pamatováno na odstranění redakčního poklesku v druhé větě § 693 a schvaluje rozšíření § 762 i na vdovu. Nový zákoník nemá býti jen překladem díla sice vžitého a osvědčeného, ale nutno vždy přihlížeti i k právu na Slovensku platnému, které může v leckterém směru vhodně doplniti obč. z. platný v histor. zemích (ustanovení o větevném majetku). Ský.

Prof. Dr. Jan **Lövenstein** v článku **»Finanční věda v rámci národohospodářské noetiky«** aplikuje Englišovy noetické principy a svoje dosavadní úvahy o hodnotě na pole vědy finanční. Klade požadavek, aby věda finanční měla jediný vrchní pojem, který by byl podřazen vrchnímu pojmu národohospodářské vědy, neboť finanční věda je odvětvím věd národohospodářských, ale který by se od něj lišil tím, co činí finanční vědu samostatnou. Může zde ovšem jíti jen o objektivní postulát národohospodářský, který vyjadřuje Engliš jako ideál člověka, Lövenstein formuluje jako minimum zla. Vrchní postulát finanční vědy nalézá pak Lövenstein v relativně nutném minimu zatížení poplatného celku i jednotky. Lövenstein nastiňuje pak důsledky tohoto ústředního postulátu fin. vědy. Z minimálního zatížení celku mu vyplývají úkoly fin. vědy: znáti minimální nutná vydání, znáti výši a ráz příjmů, sdělávati rozpočet a konečně znáti možnost a účelnost příjmů mimořádných. Z minimálního zatížení poplatné jednotky vyplývá klíč, jak mají býti příjmy veř. svazku repartovány. A zde dochází autor k pravému opaku t. zv. prospěchové theorie totiž k zásadě: čím větší (důležitější, nezbytnější) prospěch, tím nižší ekvivalent. Služby nejdůležitější má pak poskytovati stát úplně zdarma (ochrana života a majetku), aby se nenalezl nikdo, koho by cena jejich odradila od jejich konsumu. Neboť výška dávky a intensita potřeby služby, která se za ní poskytuje, jsou dvě složky tíživosti dávky. Do tohoto rámce pak velmi dobře zapadají autorovi poučky dosavadních učebnic fin. vědy o třídění zásad státního hospodaření: soukromohospodářské, veř. podniku, poplatkové a obecného výdaje i o t. zv. zásadách daňových. —n—

Článek JUC K. **Koukala: »Vliv Husových názorů o poměru státu a církve na čtyři artikule pražské«** propracovává podrobně na základě obsáhlé znalosti husovské literatury thesi prof. Vacka vyslovenou v »Právních názorech« o vlivu Husově na formulaci čtyř artikulů, pokud týkají se poměrů církve a státu. Jde především o artikule třetí a čtvrtý, neboť při prvních dvou (svobodné hlásání slova božího, přijímání podobojí) činnost státu omezuje se na pouhou garancii. Pokud jde o artikul třetí (světské panování kněží), při čemž vliv Husův zdá se sporný pro nejasnost této otázky v jeho dílech, rozhoduje se autor na základě podrobného prozkoumání příslušných míst v Husových spisech pro kladné zodpovědění. Vliv Husův na redaktory čtyř artikulů je nepopíratelný ve čtvrtém artikulu, (stavování hříchů atd.) thematu to Husem často diskutovaném. Studie je uzavřena dolíčením ostatních Husových názorů na stát, pramenících ve Wicliffovi, jak staly se podkladem národní církve kališnické, jež až do svého zániku byla uchovatelkou velkých reformátorských tradicí husovských. V. V.